

и свои роднини, приятели, съ скърбъ и жалость се изпълнили. Единъ селянинъ падналъ на мѣстото, като съ гръмъ поразенъ: други тръгналъ като въ несвѣсъ, а Джангжровъ съ единъ другаръ пакъ отишли въ къщата на Коя и легнали между мъртвитѣ. На 22-й презъ нощта другадѣ се прѣхвърлили, а на 23-й се избавили.

Священникъ Русе Тодоровъ, който въ начало убѣждавалъ хората да не бѣгатъ, отпослѣ и той се видѣлъ принуденъ да напусне града, обаче, било вече късно. Наговорилъ единъ конь съ дрѣхи, потеглилъ съ съпругата си Мина и съ дѣцата си, нѣ народа не го оставялъ, като казвалъ: „гдѣ отивашъ, срамота е да оставяшъ стадото и да бѣгашъ“. Въ сѣшото врѣме турцитѣ били завзели Аязма-баиръ, отправили единъ залпъ, нѣколкомина отъ бѣлгаретѣ паднали, а другитѣ се разбѣгали и испокрили. Надвечеръ се събрали въ единъ дворъ до 200 д., рѣшили и потеглили за презъ Кутлуджанския рѣтъ. Турцитѣ ги посрещнали, мнозина избили, други влезнали въ къщата на Павле Коевъ, която била на края, а сваяш. Русе съ дѣцата си и съ гостѣтъ си Коле Боевъ, учителъ въ с. Ахиево, отишли въ градината на Кара-Коле, гдѣто осѣмнали въ храстѣлака. Турцитѣ, слѣдъ като обрали съсѣднитѣ къщи, дали имъ огъня, запалилъ се и плетѣтъ на градината, който за-сѣлталъ отъ къмъ улицата скрититѣ и тѣ се прострѣли на очитѣ си, нѣ въ това врѣме се запалило и джубето на сваяш. Русе, дрѣхата на Коле Боевъ, а като не било възможно да се повдигнатъ за да гасятъ, попадията леженкомъ съ една прѣчка ги изгасила. Около пладнѣ прекарвали отъ тамо нѣколко жени и дѣца за въ лагера. Едни плакали, други пищѣли, турцитѣ ги блѣскали, а 9-годишното дѣте на св. Русе повдигнало глава за да види каква е тѣзи врява. Единъ отъ турцитѣ го съгледалъ и извикалъ: „его още едно дѣте“, нѣ другитѣ казали: „остави го нека пукне“ и замичали. Слѣдъ тѣхъ се показали двама войници, които уловили едно младо и красиво момиче и искали да го обезчестятъ. То се теглило, плакало, викало, а като захвърлило единъ възелъ съ пари, войницитѣ се впуснали, взели да се боричкатъ наблизе до скрититѣ, пристигналъ единъ чаушинъ, извикалъ имъ и тѣ си отишли. Вечеръта се прибрали въ изгорѣлата изба на Димо Монеоглу. Тукъ прибѣгнали Димо и Дочо останали живи отъ къщата на Дяда Желѣзка Аржштѣ. Избага била по топла